

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njehjes mana
Njeh čí khmana
Ziwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će! F.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo łóždu šobotu w Šsmolerjez Inbiczšiščejezi w Budysku a placzi šchwórtłětnje 1,50 hr. i portom.

Nowe lěto.

Čul. 2, 21.

A jako šo wobom dnjow dopjelniče, šo by to džězo wob-
rěšane było: bě jeho mjeno narjeknjene Ješuš.

To je to najkróćijšije šeznje, kotrež mamy a tola i dobom
najwobšěrnišije, wšchalo wobšankuje čaš a wěčnosć. Wono
rěči wo čašu a jeho šachodnosći a wo tym, kiž je i wěč-
nosće pšichšol a do wěčnosće a jeje šbóžnosće wješć čže.
Tehodla je i dobom najpšichodnišije šłowo ša džeknišči džěń,
nowe lěto.

Wobom dnjow šu hižom šašo šašchle, šo jandželjo nam narod
najšeho šbóžnika i nowa pšichowjedachu, šo šašo w čžišim
čžichim wješelu, šašch hemał na šemi šo njenamata, hody šwječiz
móžachmy. Šak rucže je šo tež tutón čaš minył! Ale hdyž
je tež šwjedžen šo minył, dar šwjedženja dyrbi nam wostacž.
Ješuš bu mjeno teho džěšča narjeknjene, kiž šo w Božej nožy
běšche narodžilo. Šeho mjeno šteji wyšche durjom tež noweho lěta.

Dženša je tež hižom šašo lěto šašchlo se wšchitkimi šwojimi
wjele štarosćemi, se šwojim wšchellim džěłom a wšchellij bolosću,
ale tež i tej hnadu, kotruž je nam Bóh w nim i nowa podawał,
da-li Bóh niž podarmo podawał. Wulki džěl najšeho šachod-
neho žiwjenja je i nim šašo šo minył, wšchitzy šu i nim wulku
krocžel wěčnosći napschecžiwu čžinili. A hdyž wšchitzy šprawni
čžłowjekojo štajnje i wěštej bojošću do noweho lěta šupja, dha
čžinja to pod něčžišchimi šrudnymi wobšejnosćemi halle prawje.
Šak wjele dobreho, šak wjele wot teho, šchtož nam je šube a drože
było, je šandžene lěto pšichi šwojim džělenju se šobu do rowa
šachodnosće torhato ša pšchego. Budže minjene lěto tež to šle,

kotrež pošledne lěta nam šu pšichinjěšle, se šobu pohrjebacž, abo
budže tošame dale roscž a pšchiběracž? Budže prawy Bóh nam
dale šo hñěwacž a naš khostacž? Pšichetož khosti nje, prawe
khostanje běšche wšchitko, šchtož je na naš pšchischlo, to njechamy,
to njekněmny šebi šamjelcžecž. Tež najlěpšchi w našchim ludu,
kiž šchesečžijenjo byčž chžychu, běchu lěni a šašparni šo ščžinili
w šwojej wěrije a šchesečžijanškim žiwjenju, nješku wjazy tu
šhroblošć namakali, šwojeho šnjefa šjawnje pšchedewšchēm šwětom
pšijnacž, šu se šwojim mjelcženjom jeho šapřěli. Abó budže
Bóh w nowym lěčži šapocžecž šašo nam hnadny byčž a nam
šwoje mile woblicžo šašo pšchuwobrocžicž? To šu praščenja,
kiž šo runje, hdyž lěta šo minu, wótše pošběhnu. Wěšče móže
nam šchtož džěń wšacž, šchtož šmy hacž dotal měli a něšchto
nowe pšichinjescž. Ale čžim wjetšcha krocžel je, kotruž čžinimny —
a nowe lěto je wulka krocžel — čžim wjazy móže šo nam tola
wšacž abo i nowa daricž. A to najwjetšche je Boži hñěw a Boža
hnada. Tutu hnadu wuproschmy šebi tehodla i horzej wutrobu.

Pšcheměnenje lětow dopomina naš móžnišcho hacž wšchitko
druhe na šachodnosć a kničomnosć naššeho čžaša a žiwjenja.
Šara je, kiž šo rucže do powětra šhubi, wono šo rucže minje,
jako bychmy přecž lecželi a i tym wšchitko, šchtož šo nam w čžak-
nosći doštawa. Ša předuja nam naležnje čži lubi, kiž šu
w běhu šandženeho lěta naš dyrbjeli wopuschecžicž. Šak rucže je
jich žiwjenje přecž šhwatało! hdyž šu požohnowane hodžiny wostale,
kotrež šmy i nim hromadže měli w rjanym towarštwje! Šenož
dopomnjecže na nich a jich lubosć na jich towarštwu a jich
pomoz je nam wostale. To předuje nam šame našche žiwjenje,
kiž je hižo šašo žyłe lěto pšchiběrało a i tym lónžej šo dale
pšchibližowato je. Šak dha, hdy by to pošlednje lěto bylo, kotrež

dženka sapocznyemy! Duž dha wufupny krotki czaſ, kiž nam ſnano hiſcže woſtanje, ežim ſwěrnichu. Pſchetož nimo je nimo. Ženje ſo jaſo njewrōczi, ſchtož ſo ſhubito je. Tehodla njepowidny chmy ſwoju wutrobu na ſemiſe, kaž to w naſchim czaſu jich wjele hiſcže wjele bóle ežini hačž priedy; tehodla njefkoržny tež, hdyž ſo nam něſchto wojnje, ſchtož nam lube je, kaž bychmy to najlepſche ſhubili. Sachodne, knicžomne je tola wſchitko. A hōdnoſež ma tola jenož, ſchtož woſtanje, wěcznje woſtanje. Tehodla wužiwaymy krotki czaſ mudrje, pytajmy pſched wſchēm, ſchtož wěcznje woſtanje a nam do ſbōžnjeje wěcznoſeže pomha. A to je tōn, kotrehož mjeno dženka bu narjetnjene.

Jeſuſ, to je pomoznik a ſbōžnik. Wōn woſtanje ſōnſamny wčžera kaž dženka a do wěcznoſeže. A kaſ nuſnje trjebamy pomoznika, dofelž taſ ſtabi ſmy, ſo ſebi ſami pomhačž njemōžemy. A kaſ ſtabi ſmy woſebje w nēčžičej wulfej nuſy! Kaſ pytamy pomoz, dofelž ſebi ſami pomhačž njemōžemy, dofelž nihtōn nam pomhačž njeha, wſchitžy nuſy naſcheho luda wužiwayu, naſ pſchezo hubjenichich ežinicž. Kaſ nuſnje trjebamy pomoznika w naſchej inuſkownej, duchownej nuſy, kotraž hiſcže wjetſcha je hačž ſwontowna. Wſchako je naſch lud hluboko panyl a ſ džela kaž džiwu. Słōždy dženi nam ſa to naſtrožaze wopokajma ſ hromadami pſchinjeke. Hdže ſmy pſchidhli! Nihtōn njebudžičke ſebi myſlił, ſo taſ hluboko panyčž mōžemy. Dha poſticzi ſo nam dženka pſchi ſpoczatku noweho lēta Jeſuſ jako prawy pomoznik. Taſti je wōn a jenož wōn, dofelž wo nim plačzi: wōn budže ſwōj lud ſbōžny ičžinicž wot jehu hrēchow, dofelž naſch wumōžnik je. Duž wōſmje naježēžičke brēmjo wot naſ: winu. Se ſlym, njemērny ſwēdomjom njemōže nihtōn ſ wjebełoſežu ſwoje dželo doſonječž. Kaſ dyrbi naſ haſle wina, kotruž pſched Bohom mamy, wobčežowacž, naſchu wjebełoſež ſkaſnečž, naſche dželo nam ežēžke ežinicž, ſo ſo jenož w pocze ſwojeho woblicža ežinicž mōžemy, pucž do noweho lēta jenož ſ wulfej bojoſežu naſtupimy. Se ſwojej winu pſched Bohom njepmēmny, a njemōžemy ſwojej woczi ſ wjebełoſežu poſbēhnyčž k Bohu. Pſches Jeſuſa mamy wōdacze winu. Duž mōžemy, hdyž jehu we wutrobje mamy, ſ lōhkej wutrobu nowy pucž naſtupicž, wjele ſterje tež ežēžke na ſo wſacž, kiž ſnano w nowym lēče na naſ czaſa, a dyrbjale tuto lēto naſche poſlednje byčž, ſtrojchitniwe, tež do wěcznoſeže ſaſtupicž. Jeſuſ naſch pomoznik, pſchetož wōn je naſch wumōžnik. — Wōn mōže paſ tež wo ſebi prajicž: ja ſym tōn khlēb teho žiwjenja. Wōn, kiž je ſchtwōrtu proſawu nam dał, je tež jej to ſlubjenje dał: ja ežōž wy Wōtza proſnyčž budžeče w mojim mjenje, to budže wōn wam dacž. Hdž prawje wo wſchēdny khlēb proſnyčž budžemy, budže wōn nam tež tōn dacž. Wōn, kiž něhdy ſ luteje ſmilnoſeže ſ někotrymi pokrutami 4000 ežlowjełow naſhežičke, mōže nētko jako powyſchemy haſle prawje ſe ſnadnymi brēdkami naſ nabycicž, ſo wſchitžy nabyczeni budža. Najſi troſcht je tež to ſa naſ w tutym naſchim czaſu wulfeje nuſy! Ale ežlowjeł njeye wſchak žiwu wyt khlēba ſameho, khlēb žiwjenja chže dacž, khlēb, kiž wutrobu poſylnuje, ſ nowym duchownym žiwjenjom napjelnuje a ju pſchi prawej ſtrowoſeži idžerži, to je jehu drohe ſłowo. Wože ſłowo je jehu duſchu poſylnito a jehu ſdžeržało, jako w puſežinje ſo 40 dnjow poſežičke. Wōno ma možy doſež, tež naſchu duſchu nabycicž, ſo žaneho ſrudneho kōnža njenamata. A Jeſuſ njepodawa jenož khlēb žiwjenja, wōn ſam je khlēb žiwjenja. Echtož moje ežēto je a piye moju krej, tōn ma prawu jēdž a wēczne žiwjenje. Duž ſ nim njebudžemy tradacž ani kōnž wſacž, ſamo hdy by nuſa hiſcže dale pſchibērała.

Jeſuſ tōn prawy pomoznik. Pſchetož wōn je tež ta wērnoſež. Hdž je naſch lud do tajkeho wulkeho hubjenſtwa pſchidhōł, je to ſ wulkeho džela tež ſobu ſaminowala kža, ta žałoſna, žadlała,

ſtajnje woſpjetowana kža naſchich njepſhecželow, ale runje taſ derje tež kža tež ſrudnych ſchēžuwarjow w naſchim ludu, ſ kotrymiž ſu jich wjele w naſchim ludu jaſlepjeli a woblaſnili. Kža je pſchezo žōrto hubjenſtwa. Khryſtus chže nam pokafacž, ſchto woprawdže k naſchemu mērej ſo hodži a nam ſbože a hōdnoſež pſchinjeke. A jenož wōn to mōže jako wēczna wērnoſež. Ma njeho poſluchajmy. Potom k hanibje njebudžemy. — A taſ je ſa naſ tež tōn pucž a mōže nam prawy pucž pokofacž pſches wſchu ežemnoſež a wſchitke ežēžkoty, kiž naſ ſnano trjehicž dyrbja, pſches wſchitke kže a njewērnoſeže, ſ kotrymiž ežlowjełojō nam napſhecžiwu ſtupja, pſches wſchē ſachodnoſeže a wſchitke bludy, w kotrychž ſami jecž ſmy.

Duž paſ tež jemu nētko ſo jaſo pſchivobrocžny ſ žylej wutrobu. Wōn dyrbi ſo nam jaſo to najwſchſche, najdrožſche ſo ſežinicž, taſ drohi, ſo jehu ſebi pſched ničžo wſacž njedawamy, pſches žane pſchidženje, pſches žane narēčenje, pſches žane hidženje, žane pſcheſežehanje; taſ drohi, ſo tež ſebi ſwērny, jehu ſjawnje poſnacž tež pſched wſchitkimi hanjerjemi, wſchitkimi hidžerjemi, wſchitkimi njepſhecželemi, kiž naſ tehodla bychu chžyli pſcheſežehacž a nam ſchodu nacžinicž; taſ drohi, ſo jehu dla tež, je-li nuſne, wſchitko woprujemy, ſwontowny mēr, pjenjeſy a kubla, dofelž wōn nam wjažy winojty je hačž wſcho ſemiſke. Rjež dyrbinu woprawdže mōž: hdyž ja jeno tebe mam, dha ja wo ničžo druge njerodžu. Potom budžemy pſches njeho ſwēt jaſo w prawym ſwētle a naſch pſchichod a pſchichod naſcheho luda w jaſnichim, pſhecželniwſchim ſwētle wohladacž a widzečž. Wſchak je wōn prawy wodžet pſches nowe lēto, prawe wſchewjenje w nowym lēče, prawy pomoznik we wſchitkich wuſkoſežach a ſtrachach, kiž naſ potrjehicž mōža. Potom budža tež ſa naſ a naſch lud ſ nowym lētom nowe ranſche ſerja ſwitacž. Duž proſchmy jehu:

Jeſu priedy dži
 Nam tu na ſemi;
 Njedaj ſo nam dotho ſombžicž
 A t'ho nadn'ho czaſa ſombžicž.
 Wjedž naſ ja rulu
 A Wōtzej do domu.

Snježe my eže njepuſchežimy, khiba ſo naſ požohnujeſch. Hamjeſ.
 W. w B.

Ev. 1. 21. **JEZUS** nad nowym lētom

je ſlōnzo a ſchkit (Pſ. 84, 12.)

— jehu ſlēdowarjam —

na pucž, pſches ežerpjeuje, do kražnoſeže.

ſlōb: Kaſ rjenje ſwēczi ſernicžka re.

Do lēta jaſni noweho
 nam ſ njebjeſ jaſne ſlōnzo ſo
 — to mjeno Ebōžnikowe.

Nječ **Jeſuſ** naſ džē pſchewodža
 do njeſnateho pſchichoda;

je to wſchak lēto nowe!

— Stanyčž, ežahnyčž
 ſa nim chžemy, ſo pſchidžemy
 ſ boja wſcheho
 do pokoja njebjeſteho.

Ežer žiwjenja pſches ežernje džē;
 paſ **Jeſuſ** mile troſchtuje
 wſchēch ſlēdowarjow ſwojich.
 Duž jemu, duſcha, dowēt ſo

pod jeho schitom kročejo;
wón knjes je pucow twojich!
Swěrna, mērua
džerž so k njemu a wēr jemu;
wón cze suaje,
dofelž jeho šwēra traje!

Wot naroda do naroda
wšchal **Jeſuz** šwójich pokyluja;
šo jaſni njeno jeho
jim jaſo štónzo žiwjenja,
jich kryje kaſ ſchit dobycja,
kiž poſticza šo i njeho.
— Gladacž, žadacž
kej džē chzemy, kotſiž džemy
i nim taſ po nim
— pšhes šmjereč do šbóžnoſcje ſa nim
M. U.

Bombaj Bóh!

Bombaj Bóh Wam do noweho lēta! taſ šmy Waſ, Wy lubi
čitarjo, lube čitarſki, ſtrowili do tuteho lēta 1920, jo i Božej
pomozu nastupiwſchi. Wjerſchmy je nam pomhal pšhes tuto lēto
1920! Duž, hdyž něti šo tōncza, dajmy knjeſej wjerſchmy
džat a ſhwēlbu, ſo je i nami byſ! Hdyž taſ šo i wutrobu jemu
ſa wiſcho, teſ to džirowe, czeſte, njeſroſymliwne džaſowacž móžemy,
njobudž my ſuſſni a ſrudni na mieſy ſtareho a noweho lēta,
njech je teſ tutōn czaſ taſ czeſki czaſ a cžemno pšhed nami; ně,
my budžemy ſebi wēſcži, ſo tōn, kiž je pomhal nam, nam teſ
dženſka pomha. A w tutej wēſtoſcži ſbēhamy potom ruzy ſtyf-
njenj a wutrobu šo modlazu domēriwje k njemu, šwójemu
Bohu, proſcho wo ſbožowne nowe lēto, kaſtož ruzje nom a na-
ſchemu ludej trēbne a taſ jene ſbožowne nowe lēto. A taſ pšchi-
wolamy Wam, lubi čitarjo, lube čitarſki: Bombaj Bóh Wam
do noweho lēta 1921! Wam pšhejo ſbožowne, žohnowane nowe
lēto!

Wótcze naſch, kiž by w njebjēſach . . . .

(Boſtracžowanje.)

Šchto je, jaſo Bože džēczo, polne Bože kraleſtvo
ſhoniſ. Kaſta hnada, ſbože, dobrota, haj kaſta ſbóžnoſcž
to je, byč mēſcžan tuteho Božeho kraleſtwa, tōn njeſmē
tola jeno ſam ſa šo wobſchowacž, we ſebicziwoſcži šo teho
jenož ſam wjeſelicž. Ně; tōn njemōže hinaſ, hacž ſo
wiſche ſwoje mezy napina k temu, we luboſcži nałožowacž
wiſcho, ſchtož by tutym k temu ſlužiſo, ſo šu woni teſ
dželomni hnady tuteho bójſteho ſchitowanja, tuteje luboſcže
a pomozu, a wiſcheho teho, ſchtož w Božim kraleſtwe
Bože džēczi we polnej mērie wobſedža, a cžeſož šo woni
pšhejo wjeſela wot mlodoſcže hacž do ſbóžneho ſtōnczenja,
haj, ſchtož je jaſo wēczna ſbóžnoſcž jich doſt we kraleſtwe
wēczneje kraſnoſcže w njebjēſach. Luby bratiſje, luby ſotra,
ja šo nadžijam, ſo tebe tvoja ſhorocž, cžerpjenje, ſchiz
wo pšchindženje a roſſchērjenje Božeho kraleſtwa šo modlicž,
— a ſobu dželacž. — Ja ſnajach jenu wobſtrarnu, dolhe
lēta klepu ſchēſcžijanski ſerbiſku ſobuſotru, kotraž niz
jenož ſe ſwojimi modlitwami a woporami ſa roſſchērjenje
Božeho kraleſtwa ſwēru a rady je dželaka, — ſa ſnutſ-
kowne a ſwontowne miſionſtvo —, ale kiž je teſ ſe
ſwojim ſchizom, kiž je ſčerpnje njeſta, a ſe ſwojim

Ša nowe lēto mamy paſ teſ ſami jaſo, to je ſa naſche
lopienſo a taſ ſaſo ſa naſch žyly ſerbiſki lud, jene pšhecže, to mje-
nujzy, ſo by ta wulka nahladna woſada čitarjow naſcheho
lopienſa „Bombaj Bóh“ roſtla a na nowych čitarjach a čitar-
ſkach nabywala a pšchibērala a i tym šo ſerbiſki ſchēſcžijanski
duch mjes nami hajit. — Šsu tola teſ hiſcheže woſady a wſhy
a ſwójby, woſebje wjetſche burſte ſwójby, kotrež hiſcheže do tu-
teje woſady njeſluſcheja! — Njetrebanmy šo tola bojecž, ſo
jednu abo drugu naſchich lubych čitarjow abo čitarſow i tuteje
woſady naſcheho „Bombaj Bóh“ wuſtupja ſnadž teſe lētneje
plečſny dla. Wona je jara ſnaduſchka a ſhuduſchka piſchi
wiſchej wulkej drohweče a njeſaruna papjeru a džēlo. A hdyž ſebi
lēmu plačžijmu na te 4 ſchtwōrcžlēta roſdžēliſch, trjebach kōždy
ras jenož možu ſaplattu dacž. A dyrbjal-li tu byč tōn a tamna,
kotſiž woprawdžiteje ſhudoby dla njebychu žyly pjenjes ſa Bom-
haj Bóh ſwjeſcž móhſi, tōn ſjerw to domēriwje někaſ redaktorej,
kotryž ſmēje někaſkich ſrēdkow, ſo pomha plačžicž, njewoſtup
paſ! Wiſchēch dobrych ſchēſcžijanski Šerbow paſ, kotſiž chzedža,
ſo by šo wōtzow rēcž a wēra hajita a kotſiž wjetſcheho ſamōženja
maja, proſbemy naju težniſcho, ſo bychu pomhali ſa woprawdže
ſhudych Šerbow naſche lopienſo plačžicž, redaktorej ſa to pje-
njes pšchewoſtajiwiſchi. Šo šu wiſchizy tajzy ſami čitarjo tuteho
njedžēſteho lopienſa, ſebi tola myſlimy! — Duž taſ teſ tu
je ſjednocžemy mi mozami do prēdka, do noweho lēta! Bóh
pomhaj!
Red.

Tola hody.

(Boſtracžowanje.)

„Marſa!“ trōjzy jaſlinecža to pšhes hodowmu iſtwicžku.
„Marſa! pój, naſche Bože džēczo tu je!“ Rudželina witaſche
a Rudžela pšchizaji: „Nunpodich tu je, a to hiſcheže Barliſki!
Wiſch tola, ſo Barliſki tōn najbohatschi a Kulowſki tōn naj-
ſhudſchi!“
„Duž dobrj wječor wam wiſchitim a Bóh žohnuj wam
bohacže hody!“ ſtrowi Marſa a ſtrowi wiſchēch tſjōch po rjadu
i ruku, na poſledt žana, pšchizajo: „A ty witaſ d . . . , žano!“

ſwēdomnijom ſa teho knjeſa tejele druhim tu ſlužbu wo
pokafaſa, ſo šu ſa tym pšchizli, nihdže . . . nam cžlowje-
kam taſ derje njēndže, nihdže na ſwēcže njeſſmy taſ derje
ſthowani, hacž we Božim kraleſtwe, hacž pod ſchito-
wanjom naſcheho njebjēſteho knjeſa wiſchēch knjeſow a
Krala wiſchēch kralow. Dha ſpytaj teſ ty, haj ſpytaj na
mēcže tule druhu próſtww ſwjateho wōtczenaſcha taſle šo
modlicž, teſ we tvojim ſchizju. Na to móžeſch šo
ſpwiſchēczecž, ſo to teſ ſa tebe ſameho bjeſ ploda, bjeſ
troſchta a wofſchewjenja njewoſtanje. Tebe poſbēhuje
a ſwjeſeli ta ſbóžna wēſtoſcž, ſo wiſche njeſhy — ſo ty
teſ něſchto ſamožeſch ſa tvojeho knjeſa a Boha, ſa jeho
kraleſtvo, a taſ teſ ſa tvojeho knjeſa a Boha, ſa jeho
kraleſtvo, a taſ teſ ſa tvoje prawe lēpſche, a ſa to lēpſche
tvojich bližſchich. Praj dha, — hdyž Bože kraleſtvo
pšchindže; hdyž šu jeho pšchindženju k nam wiſchitke ſa-
džewki wurunane; hdyž tōn knjeſ, naſch njebjēſki Wōtz
hnady a luboſcže nad nami knjezi a my šo jeho
kralowanju, knježenju njeſpēcžujemy — a wiſchizy jaſo
jeho lube džēczi w ſhryſtuſku Jeſuſu ſmy w luboſcži
ſwjasaſani hromadže žiwi, — praj dha, — njeje-li to hižo
raj na tutej ſemi? Twōj Šbōžnik chze teſ tebe k temu
trjebacž, ſo by teſ ty pomhal Bože kraleſtvo na ſemi
twaricž, roſſchērjecž, — a taſ k ſbóžnoſcži pomhacž ſhu-

